

Ποῦ μὲ φέρει τοῦ πολέμου ἡ μανία ποῦ μὲ φέρει . . .
 Μεταξύ τους μὲ ζητοῦνε μόνο τὰ παιδιὰ κ' οἱ γέροι
 Καὶ τί εἶμαι; Πνεῦμα ὅπου κάθε φύσημα μὲ πέρνει
 Φύλλο κίτρινο ποῦ πέφτει ἀπ' τὸ δένδρο μαραμμένο
 Κι' ἀπὸ ἓνα σ' ἄλλο κῦμα παραδέρνει ἀφρισμένο . . .
 Σὲ ὄνειρατα κ' ἐμένα ἡ ζωὴ μου παραδέρνει.

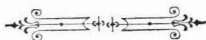
Συλλογὴ μοῦ φέρνουν ὄλα. Τὰ λειβάδια, ὁ ἀέρας.
 Τὰ ψηλὰ βουνά, τὰ δάση, τὰ στενάγματα φλογέρας,
 Τὸ μουρμουρητὸ τῶν φύλλων — ὅπου σειοῦνται μὲ καμάρι . . .
 Τὴν Αὐγὴ μ' ἀρέσει, ὅταν γλυκὴ φῶς στὴ γῆ μας πέφτει,
 Τὴν πλατειὰ νὰ βλέπω λίμνη σὰν κρυστάλλινο καθρέφτη,
 Ποῦ ἀπὸ ψηλὰ τὰ νέφη καθρεφτίζονται μὲ χάρι.

Τὸ φεγγάρι μοῦ ἀρέσει μὲ τοῦ χρυσαφιῶ τὸ χρῶμα
 Μέσ' τὴν καταχνιά σὰν βγαίνη τὴν πυκνὴ ἢ καὶ ἀκόμα
 ὅταν σ' τ' ἀργυρὸ πλευρὸ τοῦ μαῦρο σύννεφο διαδαινῇ
 Καὶ μ' ἀρέσουνε τ' ἀμάξια τὰ βαρειά, ὅπου κυλοῦνε
 Καὶ μὲ κρότο ἀπὸ τῆς μάνδρας κι' ἀπ' τὰ κτήματα περνοῦνε
 Καὶ γαυγίζουνε οἱ σκύλοι στὸ σκοτάδι τρομασμένοι.

1886.

ΠΙΕΤΡΟΣ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Ο Ν Ε Ι Ρ Α

Ἀρρώστησες, ἀγάπη μου, καὶ τὸ ξανθὸ κεφάλι,
 Ἐς τὸν πόνο τῆς ἀρρώστιας σου ἔς τοῦ πυρετοῦ τὴ ζάλη,
 ἀπάνω ἔς τὸ προσκέφαλο χρυσαῖ μαλλάκια ἀπλόνει
 καὶ μένει ἀκίνητο γιὰτὶ τὸ κούρασαν οἱ πόνοι.
 Πονεῖς, ἀγάπη μου χρυσαῖ, ἀγάπη μου θλιμμένη
 κι' ὁ πόνος σου διπλάσιος μέσ' ἔς τὴν καρδιά μου ἔμπαίνει.
 Ἄν εἴξερα πῶς δάκρυα εἶνε τὸ γιαιτρικὸ σου
 θάρχόμουνα ἔμερόνυχτα νάχλαιγα ἔς τὸ πλευρὸ σου,
 μὲ τὰ θερμά μου δάκρυα δυὸ ποταμοὺς νὰ κάνω,
 ν' ἀναλυθῶ σὲ δάκρυα κ' ἐγὼ γιὰ νὰ σὲ γιάνω.
 Καὶ ἂν ὁ Χάρος ὁ σκληρὸς γιὰ ἀνταλλαγὴ θελήσῃ
 ἄλλος γιὰ σένα τὴ γλυκεῖα ζωὴ του νὰ χαρίσῃ,
 ἐγὼ κολλῶ τὰ χεῖλη μου ἔς τὰ χεῖλη τὰ δικά σου
 ἀπ' τὴν καρδιά μου ἡ ζωὴ νὰ τρέξῃ ἔς τὴν καρδιά σου.
 Θᾶμαι νεκρὸς, μ' ἀπὸ ψηλὰ θὰ χαίρετ' ἡ ψυχὴ μου,
 γιὰτὶ θὰ βλέπῃ πῶς ἐσὺ θὰ ζῆς μὲ τὴ ζωὴ μου.

ΠΙ* * * *